

Me Tarvitsemme Parempaa Järjestystä

Kirj. Paavali.

TOISTA vuotta sitten koolla olleessa kansallisen rekreatsionin — huvittelun — harrastajain kongressissa pitämässään puheessa Yhdysvaltain nykyinen presidentti muun ohella lausui: "Yhteiskuntamme ei ole niinkään riippuvainen siitä, mitä me teemme työssä ollessamme, kuin siitä, millä tavalla kulutamme vapaa-aikamme. Me järjestämme tuottaaksemme hyvinvointia. Me tarvitsemme parempaa järjestystä sen kuluttamiseksi."

Presidentti Hoover, vaikka onkin oikealta ammatiltaan insinööri ja "hyvä insinööri", jos käyttäisimme amerikkalaisten keskuudessa tunnetuksi levinnyttä tunnuslausetta, "sillä vähemmässä kuin vuoden ajassa hän ojitti ja kuivasi koko maan", näyttää joskus olevan hyvin varomaton sanoissansa. Me voimme ottaa alussa mainitut eli lainatut ajatukset ja käyttää niitä kokonaan toisiin tarkoituksiin kuin ovat ne, joita niillä epäilemättä tahdotaan tulkita. Me voimme myöntää ja oikein erikoista painostusta käyttää niin tehdessämme, että yhteiskuntamme todellakin tarvitsee parempaa järjestystä nykyisen hyvinvoinnin kuluttamiseksi, s. o. taataksensa kaikille yhteiskuntamme

jäsenille mahdollisuuden päästä osalliseksi niistä hyvinvointia tarkoittavista rikkauksista, joita me voimme nykyaikaisilla tuotantovälineillä valmistaa.

Yhteiskuntamme, nykyinen kapitalistinen järjestelmä, ei näytä enää olevan erittäin suuressa määrin riippuvainen työvoimaa omistavista työläisistä. Näitä löytyy runsaasti markkinoilla, koska miljooniin nouseva summa karttuu niistä, jotka joutuvat olemaan joutilaisuudessa — työttöminä. Yhteiskuntamme ei tarvitse olla huolissansa sen tähden, että me emme voi tuottaa riittävästi, siis sen ei tarvitse olla riippuvainen niinkään siitä, mitä me teemme työssä ollessamme.

Eräässä kreikkalaisessa myyttissä — jumalaistarussa — kerrotaan Dionysusta, kasvillisuuden ja hedelmällisyyden haltijasta, joka tahtoessansa palkita kuningas Midasin — fryygalainen tarinakuningas — palveluksistaan lupasi antaa tälle kaikki, mitä hän pyytäisi. Midas ihastui lupauksesta ja ilman hetkenkään ajattelua ilmoitti haluavansa, että kaikki mihin hän koskee muuttuu kullaksi. Pyyntö täytettiin, toivomus toteutui ja siitä oli seurauksena, että ruoka ja juoma yhtä hyvin kuin kaikki muukin, mihin Midas kosketti,

muuttui kullaksi. Kultaa kasaantui suuret kasat ja niiden ylinnä oleva kuningas näлкиintyi kuollaksensa. Epätoivoissaan Midas vihdoon rukoili, että pyytämänsä kallisarvoinen lahja otettaisiin jälleen pois. Tarussa edelleen kerrotaan, että kuningas Midas myöhemmin sai aasin korvat.

Yhdysvallat — samoin monet toiset kapitalistiset maat — näyttää joutuneen onnetoman kuningas Midasin kanssa samantyyppiseen asemaan. Kaikki näyttää muuttuvan kullaksi. Vuosi sitten sitä oli tässä maassa jotakuinkin sen verran kuin kaikissa toisissa maissa yhteensä. Ja sen

Se on huono järjestelmä kulutuksessa, että parhaat viedään panttilaitokseen ja räjäyt ja rajat pidetään.

jälkeen sitä on tullut lisää. Nykyään sitä on 4,593 miljoonan dollarin arvosta. Mutta sillä ei näytä olevan mitään merkitystä. Miljoonat ja taas miljoonat ovat nälkäkuoleman partaalla, elävät päivästä toiseen hyväntekeväisyyden varassa, tuossa häpeällisessä "pelastusköydessä", josta "sivistymättömät" esivanhempamme eivät tienneet yhtään mitään ja kuitenkin elivät.

Me olemme hyvin järjestettyjä tuotannossa — muistakaa, me emme ole järjestyneitä vaan järjestettyjä — ja siitä seurauksena ollen me voimme tuottaa runsaasti — kuluttamalla kiihkoisesti energiaamme ja käyttämällä apunamme hyviä koneita. Muutamia esimerkkejä. Nykyaikainen tiilikiviä valmistava kone tuottaa noin 40,-

000 tiilikiveä tunnissa. Menneinä aikoina, ja ne ajat eivät ole niinkään kaukana menneisyydessä, työmies kykeni valmistamaan noin 450 tiilikiveä kahdeksantunnin päivässä. Ottakaapas kynänne ja laskekaa näiden summien eroavaisuus — kyseessä oleva kone valmistaa yhdessä tunnissa niin paljon tiilikiviä kuin ennen noin 89 miestä valmisti päivässä. Tällaisen koneen hoitamisessa tarvittava työvoima muodostaa niin pienen "summan", että sitä ei tarvitse edes huomioonottaa. Mutta koneet maksavat! Näin voi joittenkin mielisissä kangertaa. Luonnollisesti ne maksavat, niiden tuottamisessa tarvitaan jonkun verran työvoimaa ja raaka-aineita. Mutta tuotantotehoisuuteensa verraten ne maksavat vähemmän kuin inhimillinen työvoima — vaikka sekin on perin halpaa — jonka paikan ne ottavat. Näin jos ei olisi, niin eihän koneita otettaisikaan käytäntöön ja eikä kapitalisteille olisi karttunut niitä satumaisia rikkauksia, jotka tänäpäivänä ovat niiden käytettävänä.

Harkkoraudan lastauksessa nykyaikana suorittaa kaksi miestä samansuuruisen työmäärän kuin ennen 128 miestä. New Yorkin paperilaahtiteollisuudessa kymmenen vuoden aikana vähentyi työläisten lukumäärä jotakuinkin yhden kolmannesosan, mutta siitä huolimatta tuotanto lisääntyi 121 prosenttia. Höyrylapioiden paikan maan irrottamisessa ja kuormittamisessa jos pitäisi täyttää ihmistyövoimalla, niin siihen tarvittaisiin noin tuhannen työläistä. Ja niitäkin on tuhansittain käytännössä tässä maassa — höyrylapioiden nimittäin. Tällaisia esimerkkejä voitaisiin tuoda esille paljon. Mutta nämäkin muutamat riittävät antamaan kokolailla selvän kuvan tuotannossa tapahtuneesta huimavan suuresta kehityksestä.

Koneteollisuus synnyttää ja kehittää uusia teollisuuksia! Näin meille saarnataan. Katsokaahan vain ympärillenne, niin te löydätte koneteollisuuden kehittämistä työaloja, joihin voitte saada käsivartenne kaupaksi! Tavallisilla silmillä niitä ei

kyllä näe — eikä löydä koettelemallakaan. Pitäisi kai saada “kiikaroida” taivaan-kappalten tutkimisessa käytettävillä kaukoputkilla! Niillä mahtaisi nähdä “ympärillä olevia työpaikkoja”. Koneteollisuus on kylläkin kehittänyt ikäänkuin uusina teollisuusaloina kurjuudessa rypemisen, hyväntekeväisyyden, suunnattoman rikoksellisuuden ja moniaita muita. Mutta nekään eivät ole kaikistellen sallittuja, puhumattakaan siis siitä, että ne olisivat houkuttelevia. Me tarvitsemme parempaa järjestystä hyvinvoinnin kulutuksessa. Ihme ja kumma, että nykyisen presidenttimme, ammatiltaan vaikka onkin insinööri, päähän ei ole pälkähtänyt, millä tavalla kulutus voitaisiin hyvin järjestää. Me täällä yhteiskuntamme kurjuusojan pohjallakin ymmärrämme — ainakin osalta — yhden järjestelmän, mikä epäilemättä olisi hyvä kulutuksessa, jos se vain otettaisiin käytäntöön. Ja se ei ole senkään ihmeellisempi kuin että kaikille yhteiskunnassamme eläville ihmisille annettaisiin aineellisten vaatimustensa mukaan. Mutta riittäisiköhän sitten kaikille! Kyllä riittäisi, sillä eistyksemme sisältääkin sen, että työtä pitäisi tehdä kaikkien työkuuntoisten, kaikkien niidenkin, jotka tällä kertaa ovat joko vapaachtoisesti tai sitten pakollisesti joutilaina.

Esittämämme järjestelmä pitäisi olla kelvollinen, niin ainakin arvelemme, ja erikoisesti niille, jotka eivät tällä kertaa saa ravintoaineita ja muita jokapäiväisessä elämässä tarvittavia välineitä vaatimustensa mukaisesti. Ja se voidaan ottaa käytäntöön, mutta vain vissinlaisilla edellytyksillä.

Kaikissa taloudellista ja yhteiskunnallista elämää koskevissa kysymyksissä täytyy olla järjestystä. Niinpä tämän esityksemme käytäntöönottamisessakin, sillä sehan kuuluu erittäin tärkeästi taloudellisiin kysymyksiin — ja yhteiskunnallisiin. Sen

toteuttamiessa, käytäntöönottamisessa, meillä täytyy olla riittävä määrä järjestynyttä voimaa. Meillä työläisillä on tavattoman paljon yhteiskunnallista merkitystä ja voimaa. Mutta se voimamme ei ole järjestettyä vaan hajanaista voimaa.

“Me tarvitsemme parempaa järjestystä” yhteiskuntamme hyvinvoinnin kulutuksessa, sanoo presidenttimme. Me työläiset muodostamme ehdottoman enemmistön yhteiskuntamme jäsenistä ja niin ollen meidän tehtävämme onkin tuon puuttuvan järjestyksen rakentaminen, tai jos sanoisimme, sen aikaansaaminen riippuu meistä.

Yksilöinä me emme voi sitä kaikkea tehdä. Meidän täytyy käyttää apunamme suurten joukkojen yhteisvoimaa — luokkamme voimaa. Sitä emme voi kuitenkaan käyttää ennenkuin saamme suuret joukot järjestymisen kautta liittymään yhteen, yhteisten etujen edesauttamista ja yhteisen ajatuksemme mukaisen päämäärän saavuttamista varten. Sellainen järjestö, jossa suuret työläisjoukot voivat yhdistyä, on meillä jo olemassa: Industrial Workers of the World. Tämä järjestö edustaa industrialistista unionismia, todellista luokkaunionismia.

Hyvät lukijamme, keitä sitten mahdatekin olla, jos vain kuulutte palkkatyöläisten luokkaan ja olette sellaisessa ymmärryksessä, että edellä esittämämme suunnitelma olisi järjellinen yhteiskuntamme kulutukseen nähden, niin teidän velvollisuutenne on ryhtyä sen toteuttamista tarkoittaviin toimenpiteisiin. Näistä toimenpiteistä ensimmäisenä ja tärkeimpänä pidämme järjestymistä. Siksi, jos ette vielä kuulu tämän kirjoituksemme yhteydessä myös mainituksi tulleeseen järjestöön, niin yhtykää siihen ensitilassa ja sen jälkeen käykää kiinni toisiin käytännöllisiin toimenpiteisiin.

